

at spare nogen Anstrengelse: 1) at faa hele Sagen behandlet internationalt, og 2) lade Statsinstitutionerne i England faa tilstrækkelige Midler til at udføre en virkelig effektiv, videnskabelig Undersøgelse af den hele Sag, saa passende Lovregler senere kunne indføres.

Jeg har i ovenstaaende Uddrag holdt mig temmelig nær til den afgivne Rapport; naar jeg refererer den her i Bladet, er det af to Grunde. Først fordi den viser, at man nu i Nordsøen er kommen til den samme Status for Flynderfiskenes (de dyrestes) Vedkommende, som jeg for flere Aar siden har vist, vi vare come til for Flynderfiskeriet i Kattegat. Men i England er man kommen et Skridt videre; man er der, som det synes, enig om, at det er galt fat med disse Fiskerier; det var man ikke hos os — maaske man er det nu; d. v. s. saa enig, som man i det hele taget kan blive i Danmark om et Fiskerispørgsmaal. Den anden Grund er den, at Sagens Gennemførelse i England har stødt paa næsten de samme Vanskeligheder som hos os, Vanskeligheder, der hidrøre fra, at Kystfiskerne ikke have samme Interesse som Storfiskerne, at Rødpættten ikke er lige stor, naar den er voksen, paa de forskellige Pladser, og endelig, at man ikke uden international Overenskomst kan lovgive uden for den smalle Strimmel ($\frac{3}{4}$ Mil) Vand, der omgiver vore Kyster. Man maa haabe, at denne Sag vil kunne ordnes inden alt for lang Tid. Der er jo nu det bedste Haab om, at den vil blive taget op til Behandling paa international Basis.

C. G. Joh. Petersen.